

ตลาดและปัญหาการตลาดของสุกร

ตลาดสุกรก็เช่นเดียวกับตลาดของสินค้าประเภทอื่น ๆ ต่างกันก็เพียงลักษณะของสินค้า แต่สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่เป็นปัญหาทางการตลาดของสุกรก็คือ กลยุทธ์และวิธีการจำหน่ายสุกร เพราะสุกรเป็นตัวเงินและตัวทองแก่วิศวกรกลางอย่างมหาศาล ในขณะที่เดียวกันความต้องการบริโภคเนื้อสุกรนับวันทวีคูณมากยิ่งขึ้น ทราบใดที่ประชากรเพิ่มขึ้นทำให้เกิดคุณค่าทางเศรษฐกิจมากขึ้น และผลประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับกลุ่มคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องในการค้าเนื้อสุกร

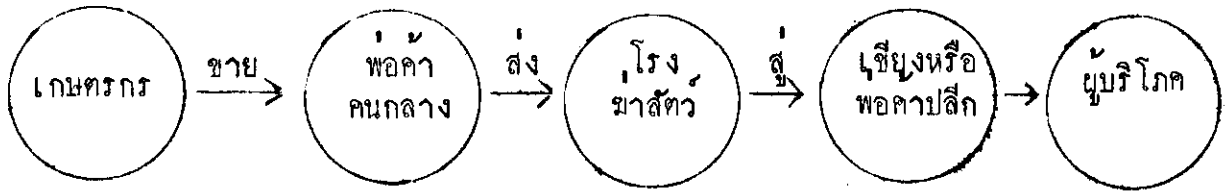
ตลาดของสุกร สามารถแบ่งลักษณะของตลาดออกได้ดังนี้

- ๑) ตลาดภายนอก
- ๒) ตลาดภายใน

ตลาดภายนอก จะเป็นลักษณะส่งออกแบบทั้งตัว หรือสุกรมีชีวิต ไม่มีการชำแหละ แต่เป็นส่งออก เพราะตลาดต่างประเทศไม่ยอมรับในคุณภาพของสุกรชำแหละ ไม่ยอมรับในค่านามันย์ เทคนิคการฆ่าสัตว์ของไทย แต่ต่างประเทศต้องการในลักษณะสุกรมีชีวิต การส่งออกจำหน่ายต่างประเทศยังมีไม่มากนัก เพราะความต้องการบริโภคในประเทศยังสูง ขณะเดียวกันผู้เลี้ยงเพื่อการส่งออกนั้นยังมีน้อย ยังไม่เป็นที่พอเพียงกับการส่งออก กิจกรรมที่ทำการส่งออกปัจจุบันมีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง เช่น บริษัทเจริญโภคภัณฑ์จำกัด หาดใหญ่ฟาร์ม เป็นต้น และรัฐบาลไทยได้ร่วมโครงการกับประเทศสิงคโปร์ทำการผลิตสุกรมีชีวิต โดยรัฐบาลไทยได้อนุญาตให้ใช้พื้นที่บางส่วนในเขตอำเภอหาดใหญ่เป็นสถานที่ในการเลี้ยงเพื่อการส่งออก โครงการนี้เรียกว่า ฟาร์มไทยสิงคโปร์ ประเทศที่ทำการส่งออกก็มี สิงคโปร์ และมาเลเซีย เป็นส่วนใหญ่

ตลาดภายใน ลักษณะของตลาดสุกรในเขตอำเภอหาดใหญ่ จะเป็นไปได้ ๒ ลักษณะ คือ ขายโดยตรงให้กับพ่อค้าคนกลาง และสองขายโดยตรงให้กับสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกร ซึ่งตลาดทั้งสองลักษณะนี้ไ้แข่งขันกัน จนบางครั้งทำให้บทบาทของรัฐเข้ามาเกี่ยวข้องในการดำเนินการอยู่มาก โดยผ่านหน่วยงานของรัฐ เป็นแหล่งรวบรวมพลังของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกร

เข้าตัดพ่อค้าคนกลางซึ่งคอยเอาโรคเอาเปรียบเกษตรกรอยู่ตลอดเวลา แต่พ่อค้าได้ใช้อำนาจทางการเงินเป็นเครื่องมือในการจัดระบบสหกรณ์ให้ออกไปจากตลาด โดยพยายามไม่ให้มีสหกรณ์ขึ้นมาเพื่อขัดผลประโยชน์ของเขาเอง ในขณะที่เดียวกันระบบการบริหารงานสหกรณ์ในท้องถิ่นยังขาดประสิทธิภาพทั้งทางด้านการเงินและกำลังคน จึงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ทั้ง ๆ ที่รัฐได้ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ทำให้สหกรณ์บางแห่งต้องล้มเลิกไปโดยปริยาย ซึ่งปัญหาของสหกรณ์จะขอกล่าวไว้ตอนท้าย ๆ บทอีกครั้งหนึ่ง ในปัจจุบันเราพอจะสรุปได้ว่าพ่อค้าคนกลางยังมีอิทธิพลอยู่เหนือเกษตรกรและสหกรณ์อยู่มาก ลักษณะของตลาดทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้ :-

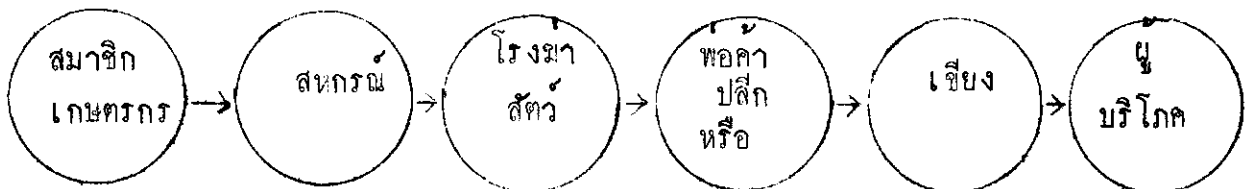

ลักษณะของตลาดโดยผ่านคนกลาง

ลักษณะเช่นนี้พ่อค้าคนกลางจะทำการไปซื้อสุกรจากเกษตรกรหลาย ๆ ราย แล้วนำไปโรงฆ่าสัตว์ ทำการชำแหละ แล้วขายต่อไปกับพ่อค้าปลีก พ่อค้าปลีกจะทำการขึ้นเขียงเพื่อจำหน่ายให้กับผู้บริโภค กว่าจะถึงมือผู้บริโภคก็ทำให้ราคาเนื้อสุกรชำแหละสูงขึ้นเพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายหลายขั้นตอน ภาระจึงตกอยู่กับผู้บริโภค ซึ่งมีอำนาจซื้อน้อยอยู่แล้ว ส่วนเกษตรกรนั้นก็ถูกกดราคาในการจำหน่ายสุกรมีชีวิต เพราะพ่อค้าหวังผลกำไรจากสุกรมาก

ลักษณะการจำหน่ายสุกรโดยผ่านสหกรณ์ สหกรณ์จะทำการเวียนจับสุกรของสมาชิกสหกรณ์เป็นครั้งคราวไป การจะฆ่ามากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับจำนวนสุกรที่สมาชิกนั้นเลี้ยง ทำให้สมาชิกบางครั้งไม่สามารถระบายสุกรที่ตนเลี้ยงออกสู่ตลาดได้ไม่หมด จึงทำให้เกษตรกรต้องนำไปจำหน่ายให้กับพ่อค้าคนกลางอีกส่วนหนึ่ง ระบบการจำหน่ายผ่านสหกรณ์มีลักษณะดังนี้

คือ :-

ปัญหาที่น่าหนักใจของสมาชิกในการจำหน่ายสุกรให้กับสหกรณ์ก็คือปัญหาเรื่องเงินค่าสุกร เพราะสหกรณ์ไม่สามารถจ่ายเงินค่าสุกรได้ จนกว่าสุกรนั้นได้นำไปจำหน่ายแล้ว และนำเงินจากการจำหน่ายไคมาชำระให้กับสมาชิก ซึ่งทำให้ล่าช้าและขาดเงินทุนหมุนเวียนแก่สมาชิกในที่สุด ปัญหาอื่น ๆ ก็พลอยตามกันมา เป็นเหตุให้สหกรณ์ต้องล้มเลิกจากตลาดไป

ราคาสุกร การแบ่งเกรดมาตรฐานสุกร การควบคุมคุณภาพมาตรฐาน

เนื่องจากลักษณะตลาดของสุกรท้องถิ่นเป็นลักษณะตั้งกล่าวมาแล้ว พอจะจำแนกช่วงของการซื้อขายเป็น ๓ ช่วง ซึ่งแต่ละช่วงจะแบ่งเกรดมาตรฐานและราคาสุกรไว้ไม่เหมือนกัน การควบคุมมาตรฐานแต่ละช่วงก็ไม่เหมือนกัน

- ช่วงแรก ช่วงที่เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงขายสุกรมีชีวิต ให้แก่พ่อค้า **ผู้รวบรวมกลุ่ม** สุกร เพื่อเข้ามาขายต่อกับพ่อค้าปลีกในเมืองหรือภาคใหญ่

- ช่วงหลัง ช่วงที่พ่อค้าปลีกทำการแปรรูปสุกรในโรงฆ่าสัตว์แล้วเอามาจำหน่ายแก่ผู้บริโภค

การแบ่งเกรดมาตรฐานสุกร โดยทั่วไป

ในช่วงแรก สุกรมีชีวิต การแบ่งเกรดมาตรฐานจะแบ่งออกเป็นว่าเป็นสุกรประเภทไหน มีสุกรขุน พ่อหมูและแม่หมู และลูกหมู สำหรับสุกรขุนก็จะแบ่งตามกรซื้อขายของพ่อค้าที่มีอยู่ทั่วไปในอำเภอภาคใหญ่ มีดังนี้คือ

๑. สุกรขุนมีชีวิต ๑๐๐ ก.ก. ขึ้นไป

๒. สุกรขุนมีชีวิต ๑๐๐ ก.ก. ลงมา

สุกรที่มีน้ำหนัก ๑๐๐ ก.ก. ขึ้นไป จะขายได้ในราคาที่ต่ำกว่า สุกรที่มีน้ำหนักที่ต่ำกว่า ๑๐๐ ก.ก. เพราะพ่อค้าสามารถทำอะไรได้มากกว่า

ในช่วงหลัง สุกรที่ถูกแปรรูป หรือชำแหละแล้วจะเรียงลำดับเกรดมาตรฐาน และสัดส่วนต่อน้ำหนักของสุกร ๑๐๐ ก.ก. ดังนั้นราคาสุกรชำแหละแล้วขึ้นอยู่กับชิ้นส่วนของสุกร ซึ่งในแต่ละส่วนจะมีราคาที่แตกต่างกันไป ดังแสดงไว้ในตารางหน้า

ราคาสุกร

ราคาสุกรที่ทำการซื้อขาย ทั้งสุกรมีชีวิตและสุกรชำแหละในเขตอำเภอหาคีใหญ่
พอจะแสดงรายละเอียดได้ดังนี้.-

ราคาสุกรมีชีวิต

ในปัจจุบัน แนวโน้มราคาสุกรมีชีวิตของเกษตรกรนั้นวันจะต่ำลงทุกวัน ทั้งนี้
อาจเนื่องมาจากมีการเลี้ยงสุกรกันมากในบางระยะเวลาทำให้ราคาตกต่ำลง แต่ต้นทุนในการ
เลี้ยงนั้นนับวันจะสูงขึ้น เพราะอาหารที่ใช้ในการเลี้ยงราคาสูงขึ้นในท้องตลาด ทำให้เกษตรกร
บางรายต้องล้มเลิกการเลี้ยงไป ราคาสุกรมีชีวิต จะแสดงไว้ในตารางดังนี้

ประเภท	น้ำหนัก	คน เดือน มกราคม ๒๕๒๔ ก.ก./บาท	ปลายเดือน มค.-คน เดือน กพ. ๒๕๒๔ ก.ก./บาท	คน เดือน มกราคม ๒๕๒๕ ก.ก./บาท	เดือนมีนาคม ๒๕๒๕ ก.ก./บาท
๑	สุกรต่ำกว่า ๑๐๐ ก.ก	๒๔	๒๕	๑๔-๒๐	๑๗-๑๘
๒	สุกรสูงกว่า ๑๐๐ ก.ก	๒๕	๒๖	๒๒-๒๓	๒๑-๒๒
๓	พอหมู แม่หมู	๒๕	๒๖	๑๔-๑๘	๑๗-๑๘
๔	ลูกหมู	ตัวละ ๒๕๐ - ๔๐๐ บาท	เท่าเดิม	๓๐๐-๔๕๐ บาท	๔๐๐-๕๕๐ บาท

หมายเหตุ : ราคาสุกรมีชีวิต พอหมูและแม่หมู พอคาที่ซื้อจะตัดราคาออกประมาณ ๑๐% - ๒๐%
ของน้ำหนักพอหมูหรือแม่หมูนั้น อนึ่ง ราคาที่แสดงออกมานี้เป็นราคาสุกรมีชีวิตใน
เขตรอบเมืองหาคีใหญ่เท่านั้น ส่วนนอกเมืองในชนบทราคาสุกรจะต่ำลง ทั้งนี้
เนื่องจากการขนส่งในระยะทางไกล เกษตรกรจึงถูกตัดราคา

ราคาสุกรชำแหละ

ราคาสุกรชำแหละ จะแสดงออกมาในรูปของส่วนต่าง ๆ ของสุกรหลังจากชำแหละแล้ว ราคาจึงแตกต่างกันตามมาตรฐานการแบ่งเกรด ในเขตท้องที่อำเภอหาดใหญ่ ราคาสุกรชำแหละ แสดงออกในตารางมีดังนี้.-

ลำดับ	ส่วนต่าง ๆ ของสุกร	ก.พ ๒๕๒๔ ก.ก./บาท	พ.ค ๒๕๒๔ ก.ก./บาท	ม.ค-มี.ค ๒๕ ก.ก./บาท
๑	เนื้อแดง	๕๖-๕๘	๕๕-๖๐	๕๔
๒	เนื้อสามชั้น	๓๖-๓๘	๓๘	๓๖
๓	มันเป็ด	๒๐	๑๘	๑๘
๔	มันแข็ง	๒๐	๑๘	๑๘
๕	ขาหนา	๓๘-๒๘	๓๘	๓๖
๖	ขาหลัง	๒๘-๒๕	๒๕	๒๘
๗	ซี่โครง	๓๖-๓๘	๓๘-๔๐	๓๖
๘	ไสใหญ่	๑๕	๑๐	๑๕
๙	ไสเล็ก	๑๐	๑๖	๒๐
๑๐	คั๊	๕๘	๕๕	๕๔
๑๑	กระเพาะ	๕๐	๔๐	๔๕
๑๒	หัวใจ	๕๐	๔๕	๕๐
๑๓	ปอด	๒๐	๒๐	๒๔
๑๔	เชิงซี่	๓๐-๔๐	๖๐	๕๔
๑๕	หัว	๒๕	๒๐	๒๕
๑๖	หนัง	๔-๕	๑๐	๘
๑๗	กระดูกหลัง-คอ	๒๘-๒๕	๒๖	๒๕
๑๘	เศษต่าง ๆ	๒๐	๑๘	๑๖

หมายเหตุ : ราคาสุกรชำแหละนี้ ได้สอบถามจากพ่อค้าต่างเขียงในตลาดสดเทศบาลเมืองหาดใหญ่ ในระยะเวลาที่ต่างกัน ดังนั้นราคาจึงแตกต่างกันไปบ้างเล็กน้อย ในช่วงปี ๒๕๒๔ ส่วนช่วงต้นปี ๒๕๒๕ ราคาสุกรบางส่วนลดลง ทั้งนี้เพราะอำนาจซื้อของผู้บริโภคน้อยลง กัผู้บริโภคนั้นไปบริโภคเนื้อสัตว์อื่น ๆ

ปัญหาสำคัญ ๆ ทางการตลาดโดยทั่วไป

ปัญหาในการซื้อขายสุกร ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตก็มีมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรจะประสบกับปัญหาต่าง ๆ ทั้งขึ้นและลงอาจจะกล่าวได้ว่าในกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายสุกร ผู้ที่ถูกผลักดันให้รับภาระมากที่สุดคือ เกษตรกรผู้เลี้ยง ก็เห็นจะพูดได้ เพราะเขาเหล่านี้ไม่ได้เป็นผู้กำหนดราคาซื้อขายเอง เหมือนกับสินค้าประเภทอื่น ๆ หรือผู้ซื้ออื่น ๆ

ถึงแม้รัฐจะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ โดยวิธีสหกรณ์ก็ตาม แต่รัฐก็มิได้ให้ความสนับสนุนอย่างแท้จริง และจริงจัง มีนโยบายที่ไม่แน่นอน ยังขัดกับอาชีพของพ่อค้านายทุนอย่างมาก จึงทำให้สหกรณ์มีศัตรูที่คอยโจมตีอยู่ทุกวิถีทาง ปัญหาต่าง ๆ ส่วนใหญ่แล้วผู้เลี้ยงมักจะทำ การแก้ไขกันเองมากกว่ารัฐ

ปัญหาที่สำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปในการตลาดก็พอจะกล่าวไว้ได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาที่ ๑. ปัญหาเรื่องสหกรณ์ ถึงแม้ระบบสหกรณ์เป็นกลไกของรัฐที่จะเข้ามาแก้ไขปัญหาให้กับเกษตรกรก็ตาม ในทางปฏิบัตินั้น หัวของระบบสหกรณ์ก็คืออยู่ แต่สิ่งที่จะเข้ามาสร้างปัญหาให้กับหัวระบบหรือระบบก่อดล้มไปนั้น ก็คือ การบริหารงานสหกรณ์ และสมาชิกของสหกรณ์เอง ทำให้กลุ่มพ่อค้าได้เข้ามาช่วงชิงโอกาสเงินและโอกาสทองของเกษตรกรได้ไม่ยาก

ปัญหาของการบริหารงานสหกรณ์พอสรุปได้ดังนี้

- ๑.๑. ขาดความเชื่อถือจากสมาชิกในกลุ่ม
- ๑.๒. ขาดความรู้ความสามารถในการบริหาร
- ๑.๓. ขาดเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินงาน
- ๑.๔. ระเบียบราชการเข้ามาเกี่ยวข้องในการบริหาร
- ๑.๕. การกระจายความเป็นธรรมในระหว่างกลุ่มสมาชิก

ปัญหาของสมาชิกในกลุ่มสหกรณ์พอสรุปได้ดังนี้

- ๑.๑. สมาชิกมิได้จริงจังต่อสหกรณ์
- ๑.๒. สมาชิกไม่เข้าใจสหกรณ์ดีพอเพราะขาดความเข้าใจจึงมองไม่เห็นประโยชน์ที่ควรจะได้รับจากสหกรณ์

๑.๓. สมาชิกเห็นประโยชน์ส่วนคนที่ควรจะได้ในระยะนั้นสั้นมากเกินไป จึงยอมจำ
หน่ายให้กับพ่อค้า

ในที่นี้จะสรุปเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างการค้าสุกรในระบบการค้าที่
เสรีโดยมีพ่อค้าคนกลางเป็นผู้ดำเนินการ กับการตลาดโดยผ่านระบบสหกรณ์ พอคร่าวๆ ได้
ดังนี้

แบบเสรี	แบบสหกรณ์
๑. วัตถุประสงค์เพื่อกำไร คนเดียวโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น	๑. เพื่อผลประโยชน์ของสมาชิกทุกคนรวมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเฉลี่ยทุกข์สุขกัน
๒. พ่อค้าเป็นผู้กำหนดราคาซื้อโดยยึดผลกำไรเพียงอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงคุณภาพผลิด	๒. ผู้เลี้ยงสามารถกำหนดราคาขายเอง เพราะเป็นผู้ผลิตย่อมรู้ต้นทุนผลิดที่ ราคาขายควรจะเป็นเท่าไร จึงจะมีกำไร พออยู่ได้
๓. ทำให้คนร่ำรวยเพียงบางกลุ่ม แต่เกษตรกรส่วนใหญ่ของประเทศยากจนเขาค้าวไม่รอด ชาตีก้าวขายเสรีธุรกิจไม่ดี	๓. ทุกคนมีอันจะกิน เสริมธุรกิจของชาติมีมั่นคง
๔. ราคาขึ้นลงสวอบสาม อาจขึ้นสูงเมื่อผู้เลี้ยงหมูน้อยและราคาอาจลดลงอย่างมากจนผู้เลี้ยงเจ๊งเพราะขาดทุน	๔. ราคาขึ้นลงตามต้นทุนผลิด คือราคาอาหารสัตว์
๕. ผู้เลี้ยงไม่มีสิทธิ์อะไร เคยในการขอต่อรองราคา หรือกำหนดราคา	๕. สมาชิกทุกคน มีสิทธิ์เท่าเทียมกันสามารถซักถามกรรมการหรือไต่ถามกรรมการออกได้ หากเขาคำเนินการไม่ดี
๖. กำกับธุรกิจเพื่อเงินเพราะความสุจริตของพ่อค้าก็คือเงิน	๖. กำกับธุรกิจด้วยความยุติธรรม โดยยึดหลักธรรม เพื่อให้สมาชิกส่วนใหญ่มีผลประโยชน์ร่วมกัน

ปัญหาที่ ๒. ปัญหาการกำหนดราคา

ทั้งที่เราได้กล่าวมาแล้วว่า ผู้บริโภคเป็นตัวแทนในตัวของสร้างกำไรอย่างมหาศาล ผลประโยชน์จึงตกอยู่กับพ่อค้า ทำให้เกิดการสร้างอำนาจทางการเงินหรือเศรษฐกิจ ซึ่งตัวนี้นำไปสู่การสร้างอิทธิพลทางการค้า จากสภาพที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน จะเห็นว่าผู้เลี้ยง อยู่ในภาวะการลืที่ไม่ดีนักสถานการณ์ในกำรผลิต ไม่เชื่ออำนาจต่อการผลิตมากนัก ประกอบกับขอบเขตของตลาดมีจำกัด ไม่สามารถขยายสู่ตลาดที่กว้างกว่าได้ และผู้ผลิตไม่สามารถรวมตัวกันได้ เพราะหน่วยผลิตยังอยู่กระจัดกระจายกันออกไป และการผลิตยังเป็นแบบพื้นบ้าน ถือไม่ได้เท่ากับเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ และมีงบ นี่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เลี้ยงผู้ผลิตไม่สามารถรวมตัวกันได้ และไม่มีอำนาจต่อรองในเรืองการกำหนดราคาผู้ผลิตมีวิถีเท่าที่ควร อีกทั้งภาคใหญ่เองมีการรวมตัวกันหรือผู้ผลิตมีชีวิตของพ่อค้าที่เราเรียกว่า "กงสี" อันเป็นลักษณะเดียวกันกับสหกรณ์จัดซื้อ ซึ่งทำให้พ่อค้ายังมีอำนาจต่อรองในการกำหนดราคาเพิ่มขึ้น และสร้างอำนาจทางการในสามารถถ่วงน้ำหนักผู้ผลิตในราคาที่สูงกว่าสหกรณ์จากเกษตรกรผู้เลี้ยงได้ ผลกระทบอันนี้เองที่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สมาชิกสหกรณ์และสหกรณ์เองต้องแตกแยกกัน สร้างความไม่มั่นคงภายในของสหกรณ์ได้ ดังปัญหาของสหกรณ์ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ในการกำหนดราคานั้น ถึงแม้ Demand และ Supply ของผู้ผลิตจะมีชีวิตจะเป็นปัจจัยในการกำหนดราคาก็ตาม แต่ก็เป็นไปได้ในบางระยะเวลาเท่านั้น ในทางปฏิบัติส่วนใหญ่แล้วพ่อค้าเป็นคนกำหนดเสียมากกว่าโดยใช้เล่ห์กลต่าง ๆ นานา เช่น พ่อค้าจะไม่จับผู้ผลิตที่ไปตกลงซื้อขายกันในวันนั้น และจะมาจับในวันต่อ ๆ มา อาจจะเป็น ๑-๕ วันทั้งนี้เพื่อให้เกษตรกรผู้เลี้ยงเกิดความอยากขายหรือเร่งตัวเองให้ขายเป็นวิธีการบีบของพ่อค้าวิธีหนึ่ง และสามารที่จะกดราคาได้ มิฉะนั้นแล้วเกษตรกรผู้เลี้ยง ถ้าเลี้ยงต่อไปจะทำให้เกิดกำไรจ่ายเพิ่มขึ้น และผลการขาดทุนก็จะเกิดขึ้น บางครั้งเกิดความจำยอมในการขายผู้ผลิตให้กับพ่อค้าในราคาที่ต่ำกว่าความเป็นจริง

ส่วนทางด้านผู้บริโภคนั้น ต้องซื้อราคาเนื้อผู้ชำแหละในราคาที่พ่อค้ากำหนดเช่นกัน พ่อค้าเลี้ยงจะมีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงราคาขายด้วย จะอ้างถึงสินค้าอื่น ๆ

ขึ้นราคา หรือซื้อสุกรมี่ชีวิตมาแพงบ้าง อะไรบ้างต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งเมื่อเราเทียบราคาสุกรมี่ชีวิตหนึ่งกิโล ก.ก. ละ ๑๔-๑๖ บาทกับเนื้อสุกรชำแหละหนึ่งกิโล ก.ก. ละ ๔๐-๕๐ บาทแล้วราคาจะสูงกว่ากันประมาณ ๔๐% ซึ่งนับว่าสูงมาก

ส่วนการกำหนดราคาอาหารสัตว์ของพ่อค้า วิธีการของผู้ค้าอาหารสัตว์ที่ไม่เคยขาดทุน ขึ้นราคาอาหารสัตว์ประจำตลอดเวลา โดยอ้างต้องลงทุนซื้ออาหารสัตว์ จากส่วนกลางมาขายสูง นี่เป็นสิ่งที่ต้องยอมรับกันในวงการค้า ว่าซื้อแพงขายแพง แต่ในทางปฏิบัติแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะซื้อมาในราคาเก่า แต่ขายในราคาใหม่ อาหารสัตว์ที่ซื้อมานั้นเท่ากับว่าเป็นการซื้อมาเพื่อการกักตุน เพื่อหวังผลกำไรสูงสุดทำให้ผู้เลี้ยงสุกรเลี้ยงสุกรน้อยลง หรือเลิกเลี้ยงเพราะขาดทุน (นอกจากฟาร์มใหญ่ หรือฟาร์มที่มีกิจการหรือหุ้นส่วนที่ดำเนินกิจการอื่นด้วย เช่นมีโรงสีเป็นต้น) นี่เป็นวิธีการของผู้ค้าอาหารสัตว์ ที่ไม่เคยขาดทุน แต่ชอบโวยวายให้รัฐบาลทราบเสมอว่าไม่มีกำไรที่จะดำเนินกิจการอยู่เลย และขอขึ้นราคาอาหารสัตว์เป็นประจำตลอดมา ยิ่งถ้าได้รัฐบาลที่ไม่มีเสถียรภาพเป็นของตนเองอยู่แล้ว ก็ยิ่งทำให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้ได้เปรียบมากยิ่งขึ้น จึงจะเห็นได้ว่าเมืองไทยเราขณะนี้ก็มีบริษัทอาหารสัตว์ขนาดใหญ่อยู่หลายบริษัท และจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นไปเรื่อย ๆ

ปัญหาที่ ๓.

ปัญหาการลอบฆ่าสุกร โดยไม่ได้รับอนุญาตในประเด็นนี้ เกิดผลเสียขึ้นมาต่อรัฐชาครายได้ที่พึงจะได้และขาดการตรวจคุณภาพของซากสัตว์จากสัตว์แพทย์ จึงอาจจะมีโรคภัยไข้เจ็บ ที่มาจากสุกร เป็นพาหะนำโรคก็ได้

ปัญหาที่ ๔.

ปัญหาในการแปรรูปและก่านิยม ยังไม่มีกรรมวิธีในการฆ่าสุกรที่ได้มาตรฐานเพียงพอ ที่จะทำให้ตลาดภายนอกประเทศยอมรับคุณภาพสินค้าจากประเทศไทย ในแง่นี้จะเห็นว่า ทำให้เป็นข้อจำกัดในการขยายตลาด ของสินค้าประเภทนี้ไปในขณะเดียวกัน ค่านิยมของผู้บริโภค นิยมบริโภคเนื้อสุกรสด ทำให้ไม่สามารลดที่จะ storage สุกรชำแหละไว้เพื่อ

การจำหน่ายได้ ซึ่งหากมีการเปลี่ยนแปลงกำหนดทางการบริโภคได้แล้ว ต้นทุนทางการตลาดจะลดลง และมีผลต่อการทำให้ระดับราคาลดลงไปด้วย

การแก้ไขปัญหาของรัฐ

การแก้ไขปัญหานี้ของรัฐบาลไม่ใช่ไม่มี แต่รัฐบาลถูกผูกมัดด้วยพันธกิจของภาระการแก้แบบเฉพาะหน้า คือ ทุกรัฐบาลไม่เคยได้ทำการศึกษาอย่างลึกซึ้งและจริงจังเลย ต่างก็ใช้วิธีเก่า ๆ คือการค้ำแบบเสรีควบคุมซึ่งรัฐบาลมักจะนำมาใช้เพื่อที่จะแก้ปัญหาสุกรที่ไม่มีพอกับความต้องการของตลาดย่อย ๆ แต่หารู้ไม่ว่าการแก้ปัญหาดังนั้น กลับจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดี เพราะการค้ำแบบเสรีนี้ได้เปิดกว้างมากไม่มีขอบเขต และกฎเกณฑ์ที่ยุติธรรมแก่คนทุกระดับที่เกี่ยวข้องในวงการหมู ทั้งนั้นจะเห็นได้จากผลเสียที่จะเกิดขึ้นดังนี้

๑. เปิดช่องให้พ่อค้าสุกรมีชีวิต และพ่อค้าชำแหละสามารถจะนำสุกรและเนื้อสุกรชำแหละไปจำหน่ายที่ไทยก็ได้ โดยไม่ต้องขอขออนุญาตซึ่งเท่ากับเปิดโอกาสให้เกิดโรคติดต่อได้ง่าย และมีโรคภัยไข้เจ็บบางชนิดติดต่อกันได้ง่าย

๒. ถึงแม้จะมีการแก้ไข โดยให้เอกชนสร้างโรงงานชำสัตว์ได้ก็ไม่ใช่เป็นการแก้ปัญหา เพราะโรงฆ่าสัตว์ของเอกชนมักจะไม่ยอมทำลายสุกรที่มีโรคและพยาธิทิ้ง เพราะกลัวจะขาดทุน อีกประการหนึ่งการสร้างโรงงานชำสัตว์ ต้องใช้เงินเป็นจำนวนหลายล้านบาท ผู้ที่จะสร้างได้ก็บริษัทใหญ่ ๆ เท่านั้น เช่น บริษัทเจริญโภคภัณฑ์ เป็นต้น การลงทุนมากมาย่อมต้องหวังผลตอบแทนจากการลงทุนมาก ๆ เช่นกันดังนั้น การผูกขาดทางการตลาดย่อมเกิดขึ้นแน่ ผลที่ตามมาก็คือการกระจายรายได้จะตกอยู่กับบริษัท ไม่ใช่เกษตรกรผู้เลี้ยงแน่นอน เป็นการทำลายเศรษฐกิจของประเทศโดยสิ้นเชิง

๓. การค้ำแบบเสรีไม่เป็นการช่วย การเพิ่มปริมาณสุกรในตลาดให้พอเพียงกับความต้องการของตลาด เพราะการผลิตสุกรนั้นต้องใช้เวลาอย่างน้อย ๑ ปี และไม่มีวันที่รัฐบาลจะสามารถจะควบคุมราคาเนื้อสุกรในตลาดได้

๔. ถ้ารัฐจะเปิดตลาดให้มีการค้าเสรีโดย ให้มีตลาดรับซื้อสุกรแบบประมูลในแหล่งต่าง ๆ ของท้องถิ่น ๆ ก็มีความเป็นไปได้ว่าวิธีการแก้ปัญหาดังนี้ และจะไม่ได้ผลเช่นกัน ผลที่ได้รับ

ก็คือ รัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายมากมายในการสร้างตลาดประมูล (Auction Market) ตลาดแห่งนี้จะเป็นตลาดของพ่อค้าเสียมากกว่า เพราะเกษตรกรไทยไม่เหมือนกับเกษตรกรต่างประเทศ **คือ** เกษตรกรไทยยากจน ไม่มีเงินค่ามากมายพอที่จะเสียค่าขนส่งหรือขายผ่าน พาหนะขนส่งได้เองพอที่จะนำมาสู่ตลาดรับซื้อหรือประมูล เกษตรกรเหล่านี้ก็จะต้องขายให้พ่อค้าคนกลางตามเดิมด้วยราคาค่อนข้างถูกเช่นเดิม และอาจจะยิ่งถูกมากขึ้นเพราะไม่สามารถหาตลาดอื่น ๆ ได้แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นเป็นการสร้างให้เกิดพ่อค้าคนกลางเพิ่มขึ้น **คือ** พ่อค้าคนกลางที่ไปรวมจากผู้เลี้ยงมาขายให้ตลาดประมูล และจากพ่อค้าคนกลางที่รับซื้อจากตลาดประมูลนำไปส่งโรงฆ่าสัตว์ และพ่อค้าที่ซื้อจากโรงงานฆ่าสัตว์ขายให้เขียงที่ตลาดอีกต่อหนึ่ง และนั่นก็คือ ผู้บริโภค แทนที่จะซื้อเนื้อสุกรด้วยราคาถูก ก็จะไม่เกิดขึ้น เพราะมีพ่อค้าคนกลางหลายคนที่ย่อยจนควายกำไร ดังนั้นผลดีที่จะได้จากวิธีนี้ไม่มีเลย

สรุปได้ว่า ไม่มีผลดีอะไรเลยกับเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรและกับประชาชนผู้บริโภค ส่วนที่คิดทั้งหมดจะเป็นของพ่อค้าคนกลาง และบริษัทอาหารสัตว์ ที่พยายามดำเนินธุรกิจการเลี้ยงที่มีอยู่ขณะนี้ ซึ่งก็อีกนั่นแหละไม่มีประเทศใดในโลกที่รัฐบาลจะอนุญาตให้บริษัทอาหารสัตว์ตั้งถั่วถั่วถั่วดำเนินธุรกิจเช่นนี้แข่งกับเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์ ซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศให้ได้รับความยากลำบากและยากจนยิ่งขึ้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่รัฐบาลควรจะคำนึงถึงให้มาก

แนวโน้มในอนาคตในท้องถิ่น

ธุรกิจสุกรในส่วนของภาวะราคายังราบเรียบ ภาวะสุกรในปี ๒๕๒๓ - ๒๕๒๔ ยังคืออยู่ แม้ว่าราคาสุกรจะขึ้น ๆ ลง ๆ มันแปรไปตามราคาของอาหารสัตว์ เช่น อาหารสำเร็จรูป รำข้าว ปลายข้าว เป็นต้น แต่ราคาสุกรซำแหละก็ยังคงรักษาระดับเดิมไว้ได้ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากอำนาจซื้อของผู้บริโภคค่อนข้างน้อย ถ้ายังขายกันในราคาที่สูงอีก จะทำให้ผู้บริโภคหันไปบริโภคเนื้อสัตว์ประเภทอื่นแทนกัน แต่อย่างไรก็ตาม ส่วนที่กล่าวมานี้มองในแง่ของผู้ค้าปลีกเท่านั้น แต่ถ้ามองไปถึงเกษตรกรผู้เลี้ยงแล้วภาวะด้านราคากลับแย่งลง ไม่สามารถขายในราคาต้นทุนได้ กลับขาดทุนลงเรื่อย ๆ ดังนั้น ปริมาณการเลี้ยงสุกรในอนาคตมีแนวโน้มลดน้อยลงในกลุ่มของเกษตรกร แต่ในกลุ่มของบริษัทแล้วจะขยายตัวเพิ่มขึ้นในจำนวนมาก

ส่วนปริมาณของสุกรในท้องตลาดยังเพียงพอกับความต้องการของประชาชน

ในปลายปี ๒๕๒๔ ราคาสุกรมีชีวิตไม่น่าจะตกต่ำ (ก.ก.ละ ๑๕ - ๒๑ บาท) ทั้งนี้เนื่องมาจาก เกิดโรคระบาดเช่น เหาเปื่อย ปากเปื่อย ทำให้ปริมาณสุกรเสียหายมากมาย และลดลงตามลำดับ และการเพิ่มของปริมาณสุกรก็ช้าอยู่แล้ว ภาวะราคาสุกรน่าจะสูง แต่เราก็อทราม ๆ อยู่แล้วว่า คนกลางเท่านั้นเป็นผู้กำหนดราคาไม่ใช่เกษตรกร

การแก้ไขปัญหาค่าสุกรในท้องถิ่น

ไม่มีวิธีการใดที่จะแก้ปัญหาเรื่องสุกรหรือปัญหาการผลิตทางการ เกษตรกรอื่น ๆ ได้ดี และเหมาะสมเท่ากับวิธีการสหกรณ์ เพราะวิธีการสหกรณ์นั้นได้ขมวดเอาข้อดีของการค้าแบบเสรีและควบคุมเข้าด้วยกัน เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกร ซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่และประชาชนผู้บริโภค ถ้าหากใช้วิธีการสหกรณ์แล้วจะแก้ปัญหาการผลิตและการตลาดได้อย่างแน่นอน ดังเช่น สามารถควบคุมปริมาณการผลิตของสุกร ทุกจังหวัดและทั้งประเทศไม่ให้ล้นหรือขาดตลาดได้

โครงการปรับปรุงพันธุ์และคุณภาพซาก รวมทั้งลดต้นทุนการผลิตทำให้ได้ง่าย และจะประสบความสำเร็จในระยะเฮลลัดัน ด้วยวิธีนี้สามารถประกันราคาสุกรให้แก่เกษตรกรได้แน่นอน และผู้บริโภคก็จะได้รับเนื้อสุกรด้วยราคาถูกลง และปราศจากโรค ตามวัตถุประสงค์ของรัฐบาล ยิ่งกว่านั้นการค้ากับต่างประเทศก็ทำได้ง่ายขึ้น เพราะด้วยวิธีนี้สุกรจะได้รับการป้องกันโรคและพยาธิ จึงขอเสนอแนะว่า

๑. รัฐควรจะริบดำเนินการพัฒนาอาชีพนี้ด้วยวิธีการสหกรณ์โดยคนก่อนจะสายเกินไปที่จะแก้ไขได้ เช่น อาชีพการเลี้ยงไก่ และปล่อยยให้บริษัทเอกชน เช่น บริษัทผู้ผลิตอาหารสัตว์ เข้ามาร่วมดำเนินการ การเลี้ยงสัตว์เพื่อช่วงชิงตลาดการค้าสุกรไปจากเกษตรกร และรัฐควรหาทางยับยั้งให้บริษัทเหล่านั้นหยุดการแข่งขันและให้หันมาช่วยเหลือและสนับสนุนนโยบายของรัฐ

๒. รัฐต้องริบปรับปรุง และพัฒนาวิธีการของสหกรณ์เสียใหม่ ให้เหมาะสม และทันสมัยที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาการ เกษตรให้เจริญรุดเร็วยิ่งขึ้น

๓. รัฐควรสนับสนุนและให้สิทธิในการแก้ไขปัญหาค้นตลาด เช่นการปิดเขต การใช้อาชาญาบัตรแก่สหกรณ์ผู้เลี้ยงสุกรแต่ผู้เดียว ช่วยเหลือและสนับสนุน สร้างโรงงานฆ่าสัตว์ของสหกรณ์ขึ้นเองแทนโรงงานฆ่าสัตว์เดิม และให้การสนับสนุนเงินทุนยืมในระยะแรกแก่สหกรณ์

๔. เงินค่าอาชาญาบัตรในการฆ่าสุกร ควรจะนำมาช่วยเหลือเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกร เมื่อเกิดโรคระบาดหรืออื่น ๆ

๕. ภาษีที่เก็บเป็นรายตัว ๆ ละ ๒๐ บาท จากพ่อค้า จากปศุสัตว์จังหวัด ควรเลิก เพราะรัฐได้เงินน้อยมาก แต่ผู้เลี้ยงก็ต้องเสียให้พ่อค้าไปแล้ว ยังจะต้องมาประเมินเสียภาษีเงินได้อีก แล้วรัฐให้อะไรแก่เกษตรกรผู้ผลิตบ้าง หรือถ้าจะเก็บภาษีจากผู้เลี้ยงสุกร ควรเก็บจากผู้ผลิตหมูเกิน ๑,๐๐๐ ตัวขึ้นไป หรือ ๑๐,๐๐๐ ตัวขึ้นไป เหล่านี้เป็นต้น

๖. รัฐควรมอบให้การฆ่าหมูด้วยเครื่องจักร เพราะจะถูกสุขลักษณะปราศจากโรค ซึ่งเป็นที่เชื่อถือของต่างประเทศ ถ้าพบหมูมีโรคควรสั่งทำลายและสั่งให้เงินชดเชย